

ΟΛΜΕ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

«Ο δάσκαλος όχι μόνο πρέπει να έχει γνώμη και πίστη για το έργο του, αλλά και υποχρέωση ιερή να τρέφει τη μέριμνα του μέλλοντος και να βοηθάει με όλη του τη δύναμη την καλυτέρευση του παρόντος» (Δ. Γληνός)

Η παγκόσμια ημέρα των εκπαιδευτικών που καθιερώθηκε από την UNESCO το 1994 έχει ως στόχο την υποστήριξη τους και την αναγνώριση του έργου τους. Τις τελευταίες δεκαετίες η δημόσια εκπαίδευση βρίσκεται στο μάτι του κυκλώνα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, όχι μόνο γιατί αποτελεί μία χρυσοφόρο αγορά για εκμετάλλευση, αλλά και επειδή η γνώση υπήρξε διαχρονικά ισχυρός προωθητικός παράγοντας προοδευτικών κοινωνικών ανατροπών. Δεν είναι επομένως τυχαίες οι πιέσεις που ασκούνται διεθνώς για την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης, τον έλεγχο και την περιορισμένη διοχέτευσή της σε αυτούς που κυρίως την έχουν ανάγκη για να ανατρέψουν εκμεταλλευτικές συνθήκες και κοινωνικά κατεστημένα. Ο εκπαιδευτικός (τουλάχιστον όπως τον ξέραμε μέχρι σήμερα) αποτελεί ανασχετικό εμπόδιο, πράγμα που εξηγεί την προσπάθεια αποδόμησης του ρόλου και της συμβολής του σε προοδευτικές κοινωνικές αλλαγές.

Ο εκπαιδευτικός δεν είναι ένας απλός διαμεσολαβητής της γνώσης. Είναι ο παιδαγωγός που οραματίζεται, εμπνέει, αγωνίζεται. Είναι αυτός που καθοδηγεί το ταξίδι της ανακάλυψης της ομορφιάς της γνώσης και της ζωής. Αυτός που εμπνέει την αγάπη στις πανανθρώπινες αξίες, αυτός που οραματίζεται και χρωματίζει το αύριο, αυτός που αμφισβητεί και αντιπαλεύει το άδικο, διαπλάθοντας ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες.

Χιλιάδες εκπαιδευτικοί καταθέτουν καθημερινά την ψυχή τους μέσα στην τάξη, πολλές φορές σε αντίξοες συνθήκες, στηρίζοντας με αυταπάρνηση το δημόσιο σχολείο και τους μαθητές του. Χωρίς ουσιαστική στήριξη και υποστηρικτικές δομές, ανταποκρίνονται σε πολλαπλάσιους ρόλους από αυτούς που απαιτεί το έργο τους. Εκτός από τα διδακτικά, έχουν διοικητικά και γραμματειακά καθήκοντα, παίζουν το ρόλο ψυχολόγου, κοινωνικού λειτουργού, και φύλακα, ενώ ταυτόχρονα αναγκάζονται να μετακινούνται μέχρι και σε 5 σχολεία για να συμπληρώνουν ωράριο. Οι έλληνες εκπαιδευτικοί αμείβονται λιγότερο, ενώ εργάζονται περισσότερο και σε πιο δύσκολες και ελαστικές συνθήκες εργασίας από ό,τι οι περισσότεροι συνάδελφοί τους στις χώρες της Ευρώπης.

Η στοχοποίησή τους για την «αναποτελεσματικότητα» της εκπαίδευσης και τις χαμηλές επιδόσεις των μαθητών, όπως και η λανθασμένη αντίληψη ότι η ποιότητα της εκπαίδευσης θα αναβαθμιστεί μέσα από την αξιολόγησή τους, διευκολύνει τον έλεγχο και τη χειραγώγηση των εκπαιδευτικών, ενώ ταυτόχρονα αποκρύπτει τους κοινωνικούς και πολιτικούς παράγοντες που στην πραγματικότητα ευθύνονται για την υποβάθμιση της εκπαίδευσης.

Η ποιότητα της εκπαίδευσης όπως δείχνουν οι έρευνες διεθνώς, αναβαθμίζεται με την αύξηση της χρηματοδότησης, με ολιγομελείς τάξεις, με πλήρη στελέχωση των σχολείων με μόνιμο εκπαιδευτικό, διοικητικό και επιστημονικό προσωπικό, με εκσυγχρονισμό αναλυτικών προγραμμάτων, βιβλίων, διδακτικών μεθόδων και εποπτικών μέσων στηριγμένων στη σύγχρονη τεχνολογία, όπως και με δομές αντισταθμιστικής στήριξης των μαθητών. Η μονιμότητα της εργασιακής σχέσης των εκπαιδευτικών, ο πλήρης σεβασμός των εργασιακών τους δικαιωμάτων, η συστηματική επιμόρφωση, η οικονομική αναβάθμιση, και η συμμετοχή στη λήψη αποφάσεων σε ένα δημοκρατικό σχολείο, είναι αναγκαίες επίσης προϋποθέσεις για τη διασφάλιση της ποιότητας στην εκπαίδευση.

Οι ασκούμενες εκπαιδευτικές πολιτικές κατά τις τελευταίες δεκαετίες -και όχι μόνο κατά την 8ετία των μνημονίων- δεν υλοποίησαν καμία από τις παραπάνω προϋποθέσεις. Για άλλη μία χρονιά η επέτειος της 5^{ης} Οκτωβρίου, βρίσκει τους εκπαιδευτικούς και την εκπαίδευση στη χώρα μας, να δοκιμάζονται από τη λαίλαπα των μνημονιακών πολιτικών της μονομερούς λιτότητας και της ιδιωτικοποίησης των κοινωνικών αγαθών, που οδηγούν στην παρά πέρα αποδιάρθρωση του δημόσιου σχολείου, ενώ ταυτόχρονα υποβαθμίζουν διαρκώς το επίπεδο ζωής και τις συνθήκες εργασίας των εκπαιδευτικών. Στην χρόνια υποχρηματοδότηση προστέθηκαν τα μνημονιακά προαπαιτούμενα με αιματηρές περικοπές, αδιοριστία και ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, ενώ δρομολογήθηκαν νεοφιλελεύθερες κατευθύνσεις και αντίστοιχες αναδιαρθρώσεις, που καθόρισαν πολλές από τις πρόσφατες εκπαιδευτικές αλλαγές, αλλά και από αυτές που πρόκειται να ακολουθήσουν (Λύκειο, αυτονομία, αξιολόγηση, κλπ).

Το εκπαιδευτικό κίνημα έχει την εμπειρία και τη δύναμη να εμποδίσει και να ανατρέψει την εφαρμογή αντιεκπαιδευτικών μέτρων και αντεργατικών πολιτικών, δημιουργώντας ρωγμές στο μνημονιακό μονόδρομο, μέχρι την τελική του ανατροπή. Είναι αναγκαίο ένα ισχυρό, ενωτικό κίνημα, που θα πάρει με το μέρος του την κοινωνία και θα κερδίσει ξανά τους ίδιους τους συναδέλφους/ισσες και την ενεργό συμμετοχή τους στο Σύλλογό τους, στο σωματείο τους, στους κοινωνικούς αγώνες.

Έχουμε πίσω μας βαριά παρακαταθήκη. Ο Έλληνας εκπαιδευτικός, και σε συνθήκες πολύ σκληρότερες από τις τωρινές, βρέθηκε πάντα στην πρώτη γραμμή, κάθε φορά που ο λαός μας έβγαине μπροστά για να διεκδικήσει ψωμί, παιδεία, ελευθερία, εθνική ανεξαρτησία, κοινωνική προκοπή. Στην ιστορία της εκπαίδευσης υπάρχουν πολλά φωτεινά παραδείγματα όπως ο Δημήτρης Γληνός, ο Αλέξανδρος Δελμούζος, η Έλλη Αλεξίου, η Σοφία Μαυροειδή –Παπαδάκη και πολλών άλλων εκπαιδευτικών, που «δεν βολεύτηκαν», αλλά σηματοδότησαν τις αξίες και έδειξαν το δρόμο.

Σε αυτό το δρόμο έχουμε την ευθύνη ως εκπαιδευτικοί να βαδίσουμε:

- Για να διεκδικήσουμε την προστασία και τη διεύρυνση των κοινωνικών αγαθών και τη δίκαιη ανακατανομή του παραγόμενου πλούτου σε όφελος του λαού μας,
- Για να υπερασπίσουμε τα εργασιακά – ασφαλιστικά, συνδικαλιστικά δικαιώματα για εμάς και για όλους τους εργαζόμενους, να υπερασπίσουμε το ίδιο το δικαίωμα στην εργασία,
- Για να διεκδικήσουμε ένα πραγματικά 12χρονο ποιοτικό δημόσιο και δωρεάν σχολείο που θα αμβλύνει τις μορφωτικές και κοινωνικές ανισότητες, θα παρέχει σε όλα τα παιδιά, χωρίς διακρίσεις, πλατιά, στέρεη, κριτική γνώση, φέρνοντάς τα σε επαφή με την επιστήμη, την τεχνολογία, την Τέχνη, τον Αθλητισμό και τον Πολιτισμό, και θα αμφισβητεί το ρόλο του άβουλου θεατή και του άνεργου που επιφυλάσσει για τους νέους το σύστημα.
- Για μια εκπαίδευση που θα βασίζεται στις ανθρωπιστικές αξίες, θα προάγει τα ανθρώπινα δικαιώματα, θα προωθεί την αλληλεγγύη προς κάθε άνθρωπο και προς όλους τους λαούς, και θα αντιμάχεται το ρατσισμό, τη μισαλλοδοξία, την ξενοφοβία και κάθε είδους διάκριση.

Τον αγώνα για ένα τέτοιο σχολείο, στο οποίο κανένας μαθητής/τρια, κανένας εκπ/κός δεν περισσεύει, καλούμε μαθητές/τριες και γονείς, ολόκληρη την ελληνική κοινωνία να τον δώσουμε μαζί, για να τον κερδίσουμε. Να προασπίσουμε τον δημόσιο - κοινωνικό χαρακτήρα της Παιδείας, ανατρέποντας μνημονιακές πολιτικές και νεοφιλελεύθερα σχέδια, για να δώσουμε στα παιδιά μας, σε όλα ανεξαιρέτως τα παιδιά, την εκπαίδευση που έχουν ανάγκη και τους αξίζει.